

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדְשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

תְּקוּנֵי הַזֵּהָר

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ קַל וְנֶחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של לי חלקים

כרך כ"ז - חלק י"ג

קונטרס 793

מופץ ללא מטרות רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיהּ מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזוהר העולמי"

אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעייה"ק בית שמש תובב"א

בלי ספק ונשענים על כוחו הרב, ומכח לומדי ומפיצי הזוה"ק נבראים מלאכים לאלפים ולרבבות המלמדים סגוריה על עם ישראל, ושכינתא עילאה חופפת על הבנים.

וכל ישראל חברים מקשיבים – אשר כבר אמרו בזוה"ק כאשר יהיה "כנישתא חדא" תיכף ובא "לציון גואל".

בספר בדי ערבות כתב לבאר הנאמר בתהילים (פרק ב' י"ב) **"נשקו בר פן יאנף ותאבדו דרך כי יבער כמעט אפו אשרי כל חוסי בו"**.

אפשר לבאר: **"נשקו בר"** מלשון **"ישקני מנשיקות פיהו"** שהלומד תורת הרשב"י מתדבק בנשמתו, **"בר"** נקרא תבואה מבוררת וזכה, שזה תורת הסוד, ועוד רומז לתורת הרשב"י מלשון **"בר"** בר יוחאי – למה **"פן**

דאורייתא, כוונתא דא דהוה אתי רבי פנחס בן יאיר למפקד לאתריה, ואשכח אלין צדיקיא מחדתינ מלין דאורייתא, ואתחדש כמלקדמין ההוא מלה דרבי פנחס בן יאיר קמיה.

תרגום הזוהר: שמעו קול אחד שהיה אומר פנו מקום לבי פנחס בן יאיר, שהוא בא אצלנו, שלמדנו, דבכל מקום שהצדיק חידש בו דברי תורה, כשהוא בעולם ההוא (העליון) **פוקד לאותו מקום (בעולם הזה) ובא אליו**, וכל שכן ששורין בו צדיקים אחרים לקדש אותו מקום, ולומדים שם תורה, כעין זה הנה בא רבי פנחס בן יאיר לפקוד מקומו, ומצא אלו הצדיקים מחדשין דברי תורה ונתחדש אותו דבר תורה שאמר מלפנים, רבי פנחס בן יאיר, עתה מתחדש לפניו כאן.

(א) **על ידי הפצת ספריו זוכה לישב במחיצתו בעולם הבא:** המדפיס ספרים מממונו להוציא לאור תורה זוכה ויושב במחיצת התלמידי חכמים מחברי הספרים, שהרי על ידו יצא החיבור לעולם, ותרבה הדעת בכל עת, ואילו היה גנוז למקצועות המשכן בירכתיים, לא היו לומדים בו. – ב. והנה אמרו חז"ל במסכת יבמות (דף צ"ו ע"ב) שפתותיו דובבות וכו' כדאיתא שם, ולפי זה הגורם שיהיה החכם חי אחרי מותו, גם הוא זוכה ויושב במחיצתו, שהרי הוא גרם להחיותו, ואין ספק כשהוא בא לעולם הבא, החכם בעצמו עם סיעת מרחמודי יוצאין לקראתו לקבל פניו. (הגאון מהר"א איסטרולטה בספרו בן אברהם פרשת וישלח דף כ"ג ע"ב).

וכן מובא בשם רבי יהודה החסיד, דהמדפיס ספרי החכם, בעולם האמת יוצא לקראתו ומקביל פניו, ומלמד עליו סגוריא.

(ב) **הספר של הצדיק הוא נשמת הצדיק:** בחלום וכו' עיין שם, ונא לעיין בהסכמת הגה"צ מהרי"ח זוננפלד וזותו יגן עלינו אמן, לספר "צדקה ומשפט", אודות הוצאה לאור. (ראה עוד מהר"ח פלאגי זצ"ל בספרו "תורה וחיים", מ"ע ס' אות ריז). גם הארמו"ר מסאדיגורא וזותו יגן עלינו אמן, מביא שהציון להצדיק הוא בשביל הגוף והנפש, והספר של הצדיק הוא לנשמת הצדיק.

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג') דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזוהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, ששים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטור בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח נחוץ. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד בן יי בוא ו"ן בן יי ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) כי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... פב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואות...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

יאנף ותאבדו דרך" שהלימוד הזה משבית חרון אף מהעולם – ואם לא תלמדו לא תדעו להבין רצון ה' בתורה, שזהו, "ותאבדו דרך", אשר זה מביא ל-"כי יבער כמעט אפו" ח"ו – אשר על כן, "אשרי כל חוסי בו".

"אשרי כל חוסי בו" גימטריה: $653 + 12$ אותיות + 1 כולל = 666

לימוד זוהר בשמחה + 3 התיבות = 666

ר' שמעון = 666

הרשב"י מגננו = 666

רצה לומר שעל ידי לימוד הזוהר בשמחה מגין עלינו זכותו של התנא האלוקי הרשב"י זי"ע, ובזכות לימוד תורתו נגאל ברחמים גאולה פרטית וגאולת כלל ישראל, יראו ענינו וישמח לבנו אמן כן יהיה רצון. "ותחזינה עינינו בשובך לציון ברחמים" בב"א.

לכן יתלהבו הלבבות וישמחו החברים בIODעם שתורתם ומעשיהם עושים פירות – ובזכותכם נזכה לרחמי שמים מרובים – "ובספרא דא יפקון מן גלותא ברחמי" במהרה בימינו אמן.

ונברך בברכת התורה ושמחת לומדיה את כל היהודים הקדושים החפצים בקרוב הגאולה ברחמים בקרוב במהרה דיין.

שְׁלָם בִּינְהָא וּבִין בַּעֲלָהּ, הֲלֵא כֹּל יִקְרָא דְעֵבִיד
לָהּ לְמַלְכָּא עֵבִיד, דְּאִם מַלְכָּא כְּעַם עֲלֵהּ זְמַנָּא
חֲדָא אוּ תְרִין, יְהֵא לִיה שְׁלָם עֲמָה וַיַּחְזִיר לָהּ
לְבִיתֶיהָ, וְאִיהוּ שְׁאִיל לָהּ מָאן אוֹקִיר לָהּ אוּ
מָאן זְלִזֵל בָּךְ, אוּ אִם תְּרִיף לָהּ לְמַלְכוּתָא
אַחְרָא.

הַכְּבוֹד שְׁעוֹשָׂה לָהּ, הוּא עוֹשָׂה
לְמַלְכָּהּ, שְׂאִם הַמֶּלֶךְ כּוֹעֵס עֲלֶיהָ
כְּעַם אַחַת אוּ כְּעַמִּים, יִהְיֶה לוֹ
שְׁלוֹם עֲמָה וַיַּחְזִיר אוֹתָהּ לְבֵיתוֹ,
וְהוּא שׁוֹאֵל אוֹתָהּ, מִי כְּבֹד
אוֹתָךְ? אוּ מִי זְלִזֵל בָּךְ? אוּ אִם
גָּרַשׁ אוֹתָהּ לְמַלְכוּת אַחְרָת?

כְּמוֹ כֵּן הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא גָּרַשׁ
אֶת הַשְּׂכִינָה וַיִּרְק אוֹתָהּ מִבֵּיתוֹ,
זֶהוּ שְׂכָנוֹב וּבְפִשְׁעֵיכֶם שְׁלַחָה
אִמְכֶם, וְהֵלֵא כֹּל מִי שְׂמַכְבֵּד
אוֹתָהּ בַּגְּלוּת, הוּא כְּבֹד אֶת
הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, אוּ מִי שְׂמֻזְלֵל
בָּהּ, הוּא מְזַלְזֵל בְּקְדוּשׁ בְּרוּךְ
הוּא, וּמְשׁוֹם זֶה פִי מַכְבִּיד אַכְבֵּד
וּבְזֵי יִקְלוּ, שְׂאֵף עַל גַּב שֶׁהַקְּדוֹשׁ
בְּרוּךְ הוּא מְכַר אוֹתָהּ בְּחֻטְאֵי
בְּנֵיהּ בַּגְּלוּת הַרְבִּיעִית, הוּא שׁוֹמֵר
אוֹתָהּ וְהוּא יִגְאֵל אוֹתָהּ, וְסוֹד
הַדְּבָר - וְכִי יִמְכַר אִישׁ אֶת בֵּיתוֹ
לְאִמָּה לֹא תִצַּא כְּצֵאת הָעֵבֶדִים,
אֲלֵא תִצַּא בֵּית חוֹרִין, מְשׁוֹם
שֶׁבַּגְּלוּת הָרֵאשׁוֹנָה, שְׁלֵא הִיָּה לָהּ
בַּעֲלָהּ, שְׁהִיא הַתּוֹרָה, הַחֲרוּת
שְׁלָהּ, לֹא הוֹצִיא אוֹתָהּ בֵּית חוֹרִין,
וַיִּצְאָה בַּחֲפִזוֹן כְּמוֹ עֶבֶד שְׂבוֹרַח
מֵאֲדוֹנוֹ וְאִין לוֹ שְׂטֵר שְׁחֹרֵר,
אַבְל בְּגֵאָלָהּ הָאֲחֻרּוֹנָה, שְׁיֵשׁ לָהּ
בַּעֲלָהּ שְׁהוּא בֵּן חוֹרִין, לֹא תִצַּא
בַּחֲפִזוֹן וְלֹא תִצַּא כְּמוֹ עֵבֶדִים,
שְׁנֵאֵמַר בְּהֶם עֵבֶדִים הֵינּוּ לְפָרְעָה
בְּמִצְרַיִם, אֲלֵא תִצַּא בֵּית חוֹרִין,
וּמְשׁוֹם זֶה פִי יִמְכַר אִישׁ אֶת בֵּיתוֹ
לְאִמָּה לֹא תִצַּא כְּצֵאת הָעֵבֶדִים.
וּמִנֵּין לְנוּ שְׁתּוֹרָה הִיא חֲרוּת? זֶהוּ
שְׂכָנוֹב וְהַמְּכַתֵּב מִכְּתַב אֱלֹהִים
הוּא חֲרוּת עַל הַלְּחָת, וְהוּא יִהְיֶה
לָהּ בְּגֵאָלָהּ הָאֲחֻרּוֹנָה חֲרוּת
מִמְּלֶאךָ הַמְּנוּת, שְׁלֵא מְמוּת מְשִׁיחַ
בֵּן אֲפָרַיִם, חֲרוּת מְשַׁעֲבֹד
מִלְכֵיחוֹ, שְׁלֵא יִשְׁתַּעֲבֹדוּ בָּהּ
וּבְכַנְיָהּ לְעוֹלָם, וְתִהְיֶה לָהּ חֲרוּת
וּלְכַנְיָהּ מִכָּל הַחֻטְאִים הַרְעִים שֶׁל
הָעוֹלָם, שְׁהֵם עֹרֵב רַב, וַיִּשְׂרָאֵל

בְּגוֹנוֹנָא דָּא קוֹדְשָׁא בְּרִיף הוּא תְּרִיף לָהּ
לְשְׂכִינְתָּא, וְאַרְמֵי לָהּ מִבֵּיתֶיהָ, הֲדָא
הוּא דְכְּתִיב (ישעיה נ א) וּבְפִשְׁעֵיכֶם שְׁלַחָה
אִמְכֶם, וְהֵלֵא כֹּל מָאן דְּאוֹקִיר לָהּ בַּגְּלוּתָא
לְקוֹדְשָׁא בְּרִיף הוּא אוֹקִיר, אוּ מָאן דְּמְזַלְזֵל
בָּהּ לְקוֹדְשָׁא בְּרִיף הוּא מְזַלְזֵל, וּבְגִין דָּא פִי
מַכְבִּיד אַכְבֵּד וּבְזֵי יִקְלוּ, דְּאֵף עַל גַּב דְּקוֹדְשָׁא
בְּרִיף הוּא זְבִין לָהּ בְּחוּבִין דְּבִנְהָא בַּגְּלוּתָא
רְבִיעָא, אִיהוּ נְטִיר לָהּ וְאִיהוּ יַפְרוֹק לָהּ,
וְרִזָּא דְּמַלְּהָ (שמות כא ז) וְכִי יִמְכּוֹר אִישׁ אֶת בֵּיתוֹ
לְאִמָּה לֹא תִצַּא כְּצֵאת הָעֵבֶדִים, אֲלֵא תִפּוּק
בֵּית חוֹרִין, בְּגִין דְּבַגְּלוּתָא קְדַמָּא דְּלֹא הוּת
לָהּ בַּעֲלָהּ דְּאִיהִי אוֹרִייתָא חִירוֹ דִּילָהּ, לֹא
נִפְקַת לָהּ בֵּית חוֹרִין, וְנִפְקַת בַּחֲפִזוֹן כְּעֵבֶדָּא
דְּבֵרַח מְרַבּוּגִיָּה וְלֹא אִית לָהּ שְׂטֵר חִירוֹ, אַבְל
בְּפוֹרְקָנָא בְּתַרִּיתָא דְּאִית לָהּ בַּעֲלָהּ דְּאִיהוּ בֵּן
חוֹרִין, לֹא תִצַּא בַּחֲפִזוֹן וְלֹא תִצַּא כְּעֵבֶדִין,
דְּאִתְמַר בְּהוֹן עֵבֶדִים הֵינּוּ לְפָרְעָה בְּמִצְרַיִם,
אֲלֵא תִפּוּק בֵּית חוֹרִין, וּבְגִין דָּא כִי יִמְכּוֹר אִישׁ
אֶת בֵּיתוֹ לְאִמָּה לֹא תִצַּא כְּצֵאת הָעֵבֶדִים.

וּמְנַרְן דְּאוֹרִייתָא אִיהוּ חִירוּת, הֲדָא הוּא
דְּכְתִיב (שמות לב טז) וְהַמְּכַתֵּב מִכְּתַב
אלהים הוּא חֲרוּת עַל הַלְּחָת, וְאִיהוּ יְהֵא לָהּ
בְּפוֹרְקָנָא בְּתַרִּיתָא חֲרוּת מִמְּלֶאךָ הַמְּנוּת, דְּלֹא
מְמוּת מְשִׁיחַ בֵּן אֲפָרַיִם, חֲרוּת מְשַׁעֲבֹד מִלְכֵיחוֹ
דְּלֹא יִשְׁתַּעֲבֹדוּן בָּהּ וּבְכַנְיָהּ לְעוֹלָם, וְיְהֵא לָהּ
חִירוֹ וּלְכַנְיָהּ מִכָּל מְרַעִין בִּישִׁין דְּעֵלְמָא

שְׁהֵם מַצֵּד אוֹתוֹ הַנֶּעַר אוֹ מֵהַכֶּסֶף
הַקְדוֹשׁ, אֵף עַל גַּב שְׁהֵיוּ מַחֲבִיבִים
בְּכִמְהָ חֲטָאִים, כְּמוֹ שְׂאוּמְרִים
אֵין בֶּן דָּוִד בָּא עַד שְׁיִהְיֶה דוֹר
שֶׁכֵּלּוּ זַכָּאֵי אוֹ כֵּלּוּ חֲטָב, נֹאמֵר
בְּהֵם אִם רָעָה בְּעֵינֵי אֲדוֹנֶיהָ אֲשֶׁר
לֹא יַעֲדָה, עִם כָּל זֶה וְהַפְּדָה
בְּגִלוֹת, וְלֹא יִמְשַׁל לְמַכְרָה בְּגִלוֹת
בְּכַבְּדוֹ כֹּה, מִשּׁוּם שֶׁכַּבְּדוֹ
בְּעִבּוּדָה זָרָה.

וְעוֹד כִּי יִמְכּוֹר אִישׁ אֶת בְּתוּ
לְאִמָּה, זוֹ הַנְּשֻׁמָּה הַקְדוֹשָׁה
שֶׁכָּבַר אוֹתָהּ לַגּוֹף, שֶׁהוּא הָאִמָּה
שְׁלֵה, וְנֹאמֵר וְשִׁפְחָה כִּי תִירַשׁ
גְּבִירְתָּהּ, כְּשִׁתְּצֵא מִן הַגּוֹף, לֹא
תֵצֵא כְּצֵאת הָעֶבְדִּים, שֶׁהֵם
נִפְשוֹת שֶׁמְשַׁתְּפִים עִם הַגּוֹף
הַתַּחְתּוֹן, שֶׁהֵנְאָתָם אֵינָה לְעוֹלָם
הַבָּא, לְהַשְׁתַּדֵּל בְּתוֹרָה שֶׁהוּא
חֲרוֹת מִמְּלֶאכֶת הַמְּוֹת, אֲלֵא לִירַשׁ
אֶת הָעוֹלָם הַזֶּה, וּמִשּׁוּם הַנְּשֻׁמָּה
שֶׁמְשַׁתְּדֶלֶת בְּתוֹרָה, לֹא תֵצֵא
כְּצֵאת הָעֶבְדִּים מִן הַגּוֹף בְּדַחֲקָה,
כְּמוֹ נִשְׁמַת עִם הָאָרֶץ שֶׁהִיא עֶבֶד,
אֲלֵא תֵצֵא בֶּת חוֹרֵין מִמְּלֶאכֶת
הַמְּוֹת.

תקונון שמיני זהו תקונון כ"ח

בְּרֵאשִׁית, זוֹ בָּאָר (בָּאָר שִׁית), וְהֵם
שְׁתֵּים, אַחַת בָּאָר חֲפְרוּהָ שְׁרִים
כְּרוּהָ נְדִיבֵי הָעַם, וְאַחַת הִיא
הַבָּאָר שֶׁנֹּאמֵר בָּהּ וַיִּרְיִבוּ גַם
עֲלֶיהָ, וְהַשְּׁנִיָּה בָּאָר אַחֲרֶת וְלֹא
רְבוּ עֲלֶיהָ. הַבָּאָר שֶׁרְבוּ עֲלֶיהָ זוֹ
תוֹרָה שֶׁבְּעַל פִּהּ, שֶׁנֹּאמֵר בָּהּ
וַיִּרְיִבוּ רֹעֵי גֵרָר עִם רֹעֵי יִצְחָק
לֵאמֹר לָנוּ הַמַּיִם, אֵלּוּ מְקֻשָּׁים עַל
אֵלּוּ, וְאֵלּוּ חוֹלְקִים עַל אֵלּוּ, אֵלּוּ
מְטַהְרִים וְאֵלּוּ מְטַמְּאִים, אֵלּוּ
פוֹסְלִים וְאֵלּוּ מְכַשִּׁירִים, אֵלּוּ
אוֹסְרִים וְאֵלּוּ מַתִּירִים, בְּשֵׁשׁ
צְדָדִים, וְהֵם בְּרֵאשִׁית בְּרֵא שִׁית
וְכוּ'.

דְּאֵינוֹן עֶרֶב רַב, וַיִּשְׂרָאֵל דְּאֵינוֹן מִסְטָרָא
דְּהוּא נֶעַר אוֹ מִפְרָסְיָא קְדִישָׁא, אֵף עַל גַּב
דְּהוּוּ מְחוּיִיבִין בְּכִמְהָ חוֹבִין, כְּמָה דְאִמְרִין אֵין
בֶּן דָּוִד בָּא עַד שְׁיִהְיֶה דוֹר שֶׁכֵּלּוּ זַכָּאֵי אוֹ כֵּלּוּ
חֲטָב, אֲתִמֵּר בְּהוֹן (שם כא ח) אִם רָעָה בְּעֵינֵי
אֲדוֹנֶיהָ אֲשֶׁר לֹא יַעֲדָה, עִם כָּל דָּא וְהַפְּדָה
בְּגִלוֹתָא, וְלֹא יִמְשׁוּל לְמוֹכְרָה בְּגִלוֹתָא, בְּכַבְּדוֹ
כֹּה, בְּגִין דְּכַבְּדוֹ בְּעִבּוּדָה זָרָה.

וְעוֹד כִּי יִמְכּוֹר אִישׁ אֶת בְּתוּ לְאִמָּה, דָּא
נִשְׁמַתָּא קְדִישָׁא, דְּמְכַר לָהּ בְּגוּפָא
דְּאֵיהוּ אִמָּה דִּילְהּ, וְאֲתִמֵּר (משלי ל כג) וְשִׁפְחָה
כִּי תִירַשׁ גְּבִירְתָּהּ, כִּד תִּפּוֹק מִגּוּפָא לֹא תֵצֵא
כְּצֵאת הָעֶבְדִּים, דְּאֵינוֹן נִפְשוֹת דְּאֵינוֹן
מְשׁוֹתְפִין עִם גּוּפָא תַתְּאָה, דְּהֵנְאָה דְּלֵהוֹן לֹא
אֵיהִי לְעֵלְמָא דָּאֲתִי, לְאֲשַׁתְּדֵלָא בְּאוּרִייתָא
דְּאֵיהוּ חִירוֹ מִמְּלֶאכֶת הַמְּוֹת, אֲלֵא לִירַתָּא
לְעֵלְמָא דִּין, וּבְגִין דָּא נִשְׁמַתָּא דְּאֵיהִי אֲשַׁתְּדֵלָא
בְּאוּרִייתָא, לֹא תֵצֵא כְּצֵאת הָעֶבְדִּים מִגּוּפָא
בְּדוּחֲקָא, כְּנִשְׁמַתָּא דְּעַם הָאָרֶץ דְּאֵיהִי עֶבֶד,
אֲלֵא תִפּוֹק בֶּר חוֹרֵין מִמְּלֶאכֶת הַמְּוֹת.

תקונון תמינאה (זהו תקונון כ"ח)

בְּרֵאשִׁית, (דף קמז ע"א) דָּא בָּאָר (ג"א בָּאָר
שִׁית), וַאֲינוֹן תַּרְוִין, חֵד (במדבר כא
א) בָּאָר חֲפְרוּהָ שְׁרִים כְּרוּהָ נְדִיבֵי הָעַם, חֵד
אֵיהוּ בָּאָר דְּאֲתִמֵּר בָּהּ (בראשית כו כא) וַיִּרְיִבוּ גַם
עֲלֶיהָ, וְתַנְיִנָּא בָּאָר אַחֲרֶת וְלֹא רְבוּ עֲלֶיהָ,
בָּאָר דְּרְבוּ עֲלֶיהָ דָּא אוּרִייתָא דְּבְעַל פִּהּ,
דְּאֲתִמֵּר בָּהּ (שם ס) וַיִּרְיִבוּ רֹעֵי גֵרָר עִם רֹעֵי
יִצְחָק לֵאמֹר לָנוּ הַמַּיִם, אֵלּוּן מְקֻשִׁין עַל אֵלּוּן,
וְאֵלּוּן חוֹלְקִין עַל אֵלּוּן, אֵלּוּן מְטַהְרִין וְאֵלּוּן
מְטַמְּאִין, אֵלּוּן פּוֹסְלִין וְאֵלּוּן מְכַשִּׁירִין, אֵלּוּן
אוֹסְרִין וְאֵלּוּן מַתִּירִין, בְּשִׁית סְטָרִין, וַאֲינוֹן
בְּרֵאשִׁית בְּרֵא שִׁית וְכוּ'.

תקונא תשיעאה

(זהו תקון כ"ט)

תקון תשיעי

זהו תקון כ"ט

בראשית ברא ששה צדדים של אסור והתר כמו שאמרנו, ועליו נאמר ועתה יגדל נא פח אדנ"י, והיא עשרים ושמונה האותיות של מעשה בראשית, בזה (שהוא) עשרים ושמונה תלמידי חכמים, ויחפרו באר אחרת ולא רבו עליה, שהיא הלכה למשה מסיני, קבלה למשה מסיני, ומשה בגללה, בזמן שאמר לו הקדוש ברוך הוא אין שלום בעירך, אמר ועתה יגדל נא פח אדנ"י, והיא התלמוד שנאמר למשה, משה קבל תורה מסיני, המשנה השפחה שלה, זו נעשתה להלכה שהיא בת המלך הלבוש, ובת המלך היא בת קול מבנים, והבריתא היא שפחה לה מבחוץ, ואלו שני התומכים אותה את בת המלך בגלות - משנה ובריתא. ויש שפחה רעה שנקראת שטנה, זהו שכתוב ויקרא את שמה שטנה, אשת הנחש שהוא השטן, וזוהי מחלקת וקשיה, ועליה נאמר וימררו את חיייהם בעבדה קשה, שנדאי זוהי קשיה, בחמר - זהו קל וחמר, זה נחש עקלתון. של ישראל כשהחטאים קלים עליהם, ופעם שהוא חמור, כבוד, ומחצד שלו תכבד העבדה. והנחש הולך בקשיה ובמחלקת, כמו גלי הים, כמו כן לפשוטב אדם שהוא בקשיה ומחלקת למטה בסוף המשנה, מוצא אותה בראש, וכשחושב שהוא בראש, מוצא אותה בסוף, ואחר כך חולק באמצע המשנה. ויחפרו באר אחרת - זו הפסיקתא, ששם פסקי הלכה, והוא תרוץ ולא רבו עליה, ויקרא

בראשית ברא שית סטרין דאסור והתר פדקאמרן, ועליה אתמר (במדבר יד יז) ועתה יגדל נא פח אדנ"י, ואיהי כ"ח אתון דעובדא דבראשית, בהאי (נ"א דאיהו) כ"ח תלמידי חכמים (בראשית כו כב) ויחפרו באר אחרת ולא רבו עליה, דאיהי הלכה למשה מסיני קבלה למשה מסיני, ומשה בגינה בזמנא דאמר ליה קודשא בריך הוא אין שלום בעירך, אמר ועתה יגדל נא פח אדנ"י, ואיהי תלמוד דאתמר למשה, משה קבל תורה מסיני, משנה שפחה דילה, דא אתעביד להלכה דאיהי בריתא דמלפא לבושא, ובריתא דמלפא איהי בת קול מלגאו, ובריתא איהי שפחה לה מלבר, ואלין תרין סמכין לה לבריתא דמלפא בגלותא משנה ובריתא. ואית שפחה בישא דאתקריאת שטנה, הדא הוא דכתיב (בראשית כו כא) ויקרא את שמה שטנה, אתתא דנחש דאיהו שטן, ודא איהו מחלקת וקושיא, ועלה אתמר (שמות א יד) וימררו את חיייהם בעבודה קשה, דודאי דא איהו קושיא, בחומר דא קל וחמר, דא נחש עקלתון מחלקת, זמנא איהו קל בשעבודא דישראל פד חובין קלין עלייהו, וזמנא דאיהו חמור פבד, ומסטרא דיליה (שם ה ט) תכבד העבדה. ונחש איהו אזיל בקושיא ומחלוקת, כגוונא דגלי ימא, כגוונא דא פד חשיב בר נש דאיהו בקושיא ומחלקת לתתא בסיפא דמתניתין, אשפח לה ברישא, וכד חשיב דאיהו ברישא, אשפח לה בסיפא, ולבתר פליג באמצעיתא דמתניתין, ויחפרו באר אחרת דא פסיקתא, דתמן פסקי הלכה ואיהו תרוץ, ולא

רבו עליה ויקרא שמה רחובות, ואלין פסקין ותרוצין אינון לבנים, דאינון לבון ההלכה, ודא איהו ובלבנים, ובכל עבדה בשדה - בודאי זו ברייתא, דעלה אתמר (דברים כב כו) פי בשדה מצאה וגומר, את כל עבדתם - שפחה תניינא לברייתא, אשר עבדו בהם בפרך, הכל תלוי עד שיבא אליהו, דא שפחה תליתאה דאיהי אקרי עבודה (עיבוד ה'). קם ינוקא תדא, פתח ואמר (איוב לב ו) צעיר אני לימים ואתם ישישים.

תקוונא עשיראה

(זהו תיקון ל')

ב"ראשית בר"א א"להים דא בב"א, ואינון תלת בבי דאתרמיזו בתלת אנפין ברא"שית בר"א א"להים, ועלה אתמר (שמות כב ח) על כל דבר פשע על שור על חמור דא בבא קמא, על שה על שלמה דא בבא מציעא, על כל אבדה אשר יאמר כי הוא זה דא בבא בתרא, על שור ביה מתופחים מארי מתניתין דא עם (דף קמז ע"ב) דא, ואית שור ואית שור, ושור תם ושור מועד, ואית חמור ואית חמור, ועל אלין דסטרא דמסאבו אתמר בהון (דברים כב י) לא תחרוש בשור ובחמור יחדו, ויעקב בגינייהו אמר (בראשית לב ו) ויהי לי שור וחמור, צאן דא שה דאתמר ביה על שה, ועבד ושפחה דא איהו על כל אבדה.

ישור מועד, ארבעה ועשרים תולדות דנזיקין תליין מניה, וכלהו תליין מארבע אבות דאינון קרן ושן וגוף ורגל, נגיחה בקרן, שן דהוה אכיל בגזל, רבצה בגופא על מאני ותפר לון, ולית מאני אלא תלמידי חכמים, וכן הדיק ברגליו, וכלהו במתניתין אתמר, חמור איהו חמור בחומרא דמתניתין, ותלמיד חכם

שמה רחובות, והפסקים והתרוצים הללו הם לבנים, שהם לבון ההלכה, וזהו ובלבנים. ובכל עבדה בשדה - בודאי זו ברייתא, שעליה נאמר פי בשדה מצאה וגומר. את כל עבדתם - זו משנה, השפחה השניה לברייתא, אשר עבדו בהם בפרך, הכל תלוי עד שיבא אליהו, זו השפחה השלישית שנוקראת עבודה, (עבוד ה'). קם תינוק אחר, פתח ואמר: צעיר אני לימים ואתם ישישים.

תקוין עשירי

זהו תקוין ל'

ב"ראשית בר"א א"להים, זהו וכן שלשת הבבות שנוקמו בשלשה פנים ברא"שית בר"א א"להים, ועליה נאמר על כל דבר פשע על שור על חמור - זו בבא קמא, על שה על שלמה - זו בבא מציעא, על כל אבדה אשר יאמר כי הוא זה - זו בבא בתרא, על השור שבו מתופחים בעלי המשנה זה עם זה, ויש שור ויש שור, שור תם ושור מועד, ויש חמור ויש חמור, ועל אלו של צד הטמאה נאמר בהם לא תחרש בשור ובחמור יחדו, ויעקב בעבורם אמר ויהי לי שור וחמור. צאן זה שה, שנואמר בו על שה, ועבד ושפחה זהו על כל אבדה. ושור מועד, עשרים וארבע תולדות של נזיקין תלויים ממנו, וכלם תלויים מארבע אבות, שהן קרן ושן וגוף ורגל. הנגיחה בקרן, שן שהיתה אוכלת בגזל רבצה בגוף על הפלים ושברה אותם, ואין פלים אלא תלמידי חכמים, וכן הדיק ברגליו, וכלם נאמרו במשנה, חמור הוא חמור בחמרה של המשנה, ועל התלמיד החכם ששולט עליו

דְּשָׁלִיט עֲלֵיהּ אֶתְמַר בֵּיה עֲנִי וְרוֹכֵב עַל חֲמוֹר,
 וּמֵאֵי נִיהוּ דְשָׁלִיט עֲלֵיהּ, חֵכֶם מְוֹפְלָא וְרִב
 רִבְנָן דָּא שְׁלִיט עֲלֵיהּ, אָבֵל אַחְרָא אִיהוּ
 מְחַמְרָא בְתַרְיָה בְּחוּמְרָא דְמִתְנִיתִין, וְכֵן שׁוֹר
 נִגְח לֹון בְּקוּשְׂיָא, וְנִשְׁיַף לֹון, וְרִבִּין עֲלֵייהּ
 וְתַבַּר לֹון, וְדָא אִיהוּ מִחֲלָקַת, וְכֵן בְּרַגְלַת תַּבַּר
 מְאֲנִין, וּבְגִין דָּא בְּשׁוֹר וּבְחֲמוֹר דְּאִינוּן מְמַנְן
 דְּעֵשׂוּ וַיִּשְׁמַעֲאֵל, יִתּוֹן רִכִּיבִין עֲלֵייהּ תְּרִין
 מְשִׁיחִין וְשְׁלֹטִין עֲלֵייהּ, וּמְאֲרֵי מִתְנִיתִין
 שְׁלֹטִין עֲלֵייהּ, וְעֲלֵייהּ אָמַר יַעֲקֹב וַיְהִי לִי
 שׁוֹר וְחֲמוֹר דְּשָׁלִיט עֲלֵייהּ, בְּתַלְמוּדָא
 וּבְמִדְרָשִׁים, וּבְקִשְׁרוֹ דְתַפְלִין וְצִיצִית שְׁלִיט
 עֲלֵייהּ, דְּאִינוּן מוֹעֲדִים לְקַלְקֵל, דְּאֶתְמַר
 בְּהוֹן (שְׁמוֹת א יד) וַיִּמְרְרוּ אֶת חַיֵּיהֶם בְּעַבְדָּה קָשָׁה
 בְּחֹמֶר וּבִלְבָנִים.

נְאָמַר בּוּ עֲנִי וְרוֹכֵב עַל חֲמוֹר, וּמֵאֵי
 הוּא שְׁשׁוּלֵט עֲלֵיו? חֵכֶם מְוֹפְלָא
 וְרִב רִבְנָן זֶה הַשְׁוֹלֵט עֲלָיו, אָבֵל
 הָאֲחֵר הוּא מְחַמְרָא אַחְרָיו בְּחַמְרָה
 שֶׁל הַמִּשְׁנָה, וְכֵן שׁוֹר נִגְח אֹתָם
 בְּקִשְׂיָה וְנִשְׁפָּה אֹתָם, וְרִבִּין עֲלֵיהֶם
 וְשׁוֹבֵר אֹתָם, וְזוּהִי מִחֲלָקַת, וְכֵן
 בְּרַגְלַת שׁוֹבֵר כְּלִים, וּמִשׁוּם זֶה
 בְּשׁוֹר וּבְחֲמוֹר, שְׁהֶם הַמְּמַנִּים שֶׁל
 עֵשׂוּ וַיִּשְׁמַעֲאֵל, יְבֹאוּ רְכוּבִים
 עֲלֵיהֶם שְׁנֵי מְשִׁיחִים וְשׁוֹלֵטִים
 עֲלֵיהֶם, וּבְעֲלֵי הַמִּשְׁנָה שׁוֹלֵטִים
 עֲלֵיהֶם, וְעֲלֵיהֶם אָמַר יַעֲקֹב וַיְהִי
 לִי שׁוֹר וְחֲמוֹר, שְׁשׁוּלֵט עֲלֵיהֶם
 בְּתַלְמוּד וּבְמִדְרָשִׁים, וּבְקִשְׁרֵי שֶׁל
 תַּפְלִין וְצִיצִית שׁוֹלֵט עֲלֵיהֶם,
 שְׁהֶם מוֹעֲדִים לְקַלְקֵל, שְׁנֵאמַר
 בְּהֵם וַיִּמְרְרוּ אֶת חַיֵּיהֶם בְּעַבְדָּה
 קָשָׁה בְּחֹמֶר וּבִלְבָנִים.

מִיָּד יֵצֵא קוֹל וְאָמַר: הַנִּיחוּ
 לְתִינּוּק וַיַּעֲלֶה לְמַקּוּמוֹ, שְׁהָרִי
 שְׁשִׁים הִלְכוֹת, שְׁהֶם שְׁשִׁים הֵמָּה
 מְלָכוֹת, תְּלֵיבִים בְּאֹרִי, וְהוּא בָּא
 לְהַעֲלוֹתָם לְמַקּוּמָם. מִיָּד פָּרַח
 וְלֹא רָאוּ דְבָר. אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן:
 וַדַּאי זֶהוּ תִינּוּק יוֹנֵק מִשְׁדֵּי אִמּוֹ,
 וְזֶה הַנֶּעַר שְׁמַנְהִיג אֶת הָאֲנִיּוֹת
 בְּיָם, שְׁהֶם תְּלִמִּידֵי חֲכָמִים
 שְׁהוֹלְכִים בְּיָם הַתּוֹרָה בְּאַרְבַּע
 רִוּחוֹת, שְׁבֵהֶם נְאָמַר כֹּה אָמַר
 יְהו"ה מְאַרְבַּע רִוּחוֹת בְּאֵי הַרִיחַ,
 וַיֵּשׂ אַרְבַּע רִוּחוֹת אַחֲרוֹת מִן הַצֵּד
 שֶׁל הַשָּׁטָן שְׁבָאִים בְּקִשְׂיָה
 וּמִחֲלָקַת, וְטוֹבְעוֹת הַסְּפִינּוֹת,
 שְׁהֶם תְּלִמִּידֵי חֲכָמִים, בְּיָם
 הַתּוֹרָה, וְלֹא כֹּלִים לְצִאת מִשָּׁם,
 וְהַגְּלִים עוֹלִים וַיּוֹרְדִים בְּהֵם.

בִּינְיָרִים הִנֵּה הַתִּינּוּק יוֹרֵד, פִּתַּח
 וְאָמַר: מְנוּרָה הַקְּדוּשָׁה, פִּתַּח פִּיךָ
 בַּתּוֹרָה, שְׁהָרִי פִיךָ הוּא סִינֵי, עַל
 הַקּוֹלוֹת וְהַהֲבִלִים שְׁיִוצְאִים
 מִפִּיךָ נְאָמַר וְכָל הָעָם רֹאִים אֶת

מִיָּד נִפְקַח קָלָא וְאָמַר, אֲנַחוּ לִיה לִינּוּקָא
 וַיִּסְלִיק לְאַתְרֵיהּ, דְּהָא שְׁתִּין הִלְכוֹת
 דְּאִינוּן שְׁשִׁים הֵמָּה מְלָכוֹת תְּלִיין בְּאֹרִיא,
 וְאִיהוּ אֶתִי לְסַלְקָא לֹון לְאַתְרֵיהּ, מִיָּד פָּרַח
 וְלֹא חָזוּ מַדִּי, אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן וַדַּאי דָּא אִיהוּ
 תִינּוּק יוֹנֵק מִשְׁדֵּי אִמּוֹ, וְדָא נֶעַר, דְּאִיהוּ אֲנַהִיג
 אַרְבִּין בְּיָמָא, דְּאִינוּן תְּלִמִּידֵי חֲכָמִים דְּאֲזִלִין
 בְּיָמָא דְּאֹרִייתָא, בְּאַרְבַּע רִוּחִין, דִּי בְּהוֹן
 אֶתְמַר (יִחְזַקֵּאל לו ט) כֹּה אָמַר יְהו"ה מְאַרְבַּע
 רִוּחוֹת בְּאֵי הַרִיחַ, וְאִית אַרְבַּע רִוּחִין אַחְרָנִין
 מִסְטֵרָא דְשָׁטָן דְּאֶתִיין בְּקוּשְׂיָא וּמִחֲלֹקַת,
 וְטוֹבְעִין סְפִינּוֹת דְּאִינוּן תְּלִמִּידֵי חֲכָמִים בְּיָמָא
 דְּאֹרִייתָא, וְלֹא יְכַלִּין לְנַפְקָא מִתַּמָּן, וּגְלַגְלִין
 סְלִקִין וְנַחְתִין בְּהוֹן.

אַרְהֲבֵי הָא יְנוּקָא קָא נְחִית, פִּתַּח וְאָמַר
 בּוֹצִינָא קְדִישָׁא פִּתַּח פִּיךָ בְּאֹרִייתָא,
 דְּהָא פִּימָךְ אִיהִי סִינֵי, קָלִין וְהֲבִלִין דְּנַפְקִין
 מִפּוּמָךְ עֲלֵייהּ אֶתְמַר (שְׁמוֹת כ יח) וְכָל הָעָם רֹאִים

אֶת הַקּוֹלוֹת וְאֶת הַלְּפִידִים

הקולת ואת הלפידים וגומר, וכלם מקשיבים לקולך, עליונים ותחתונים, שהם ששים רבוא של הישיבה העליונה וששים רבוא של הישיבה התחתונה, ואתה הוא בדמות רבונך, שבזמן שפתח באנכי, שור לא נגח, אריה לא שאג, העוף שהוא נשר לא פרח, וכל החילות שתלויים מהם ככסא הכבוד, ואדם לשבת על הכסא שהוא הקדוש ברוך הוא, הוא מקשיב לדבריך, משום שהגבירה שלה, שהיא התורה הקדושה, עולה בפיה.

תקוין אחד עשר

זהו תקוין ל"א

כִּיךָ פתח ואמר: בראשית, ברא שית, והם ששה ימים, ברא אלהי"ם, מה זה אלהי"ם? זה הי"ם השביעי, וסוד הדבר - כל הנחלים הולכים אל הי"ם והי"ם איננו מלא. עליונים שמעו, הדגים שרוחשים בים התורה, עליהם נאמר שם רמש ואין מספר חיות קטנות עם גדולות, וכלם שואגים על טרף, ובשכינה נאמר בה ותתן טרף לביתה וחק לנערותיה. כל הנחלים שהולכים אל הי"ם הרי הם שבועה, והם שבע הנערות הראויות לתת לה, לאם הקדושה, שהיא בת שבע, ים האוקיינוס כלול משבעה ימים, ולמה נקרא אוקיינוס? משום שכל מיני מים ודגים ורמשים שאינם שלה, ויבאו להכנס בה, היא מקיאה אותם, ומשם הם שבים ללכת, כמו חבת נח שלא היתה מקבלת ממין אחר, אלא מאלו שצוה הקדוש ברוך הוא, ומשום זה כל הנחלים, שהם תלמידי החכמים, כלם מתעסקים בתורה, הולכים אל הי"ם, ורוצים להכנס לשכינה, והיא אינה

וגומר, וכלהו צייתין למלוך עלאין ותתאין, דאינון שתין רבוא דמתיבתא עלאה, ושתין רבוא דמתיבתא תתאה, ואנת איהו בדיוקנא דמארך, דבזמנא דפתח באנכי שור לא נגח אריה לא שאג עוף דאיהו נשר לא פרח, וכל חיילין דתליין מנייהו בכרסייא יקרא, ואדם לשבת על כרסייא דאיהו קודשא בריך הוא, איהו ציית למלין דילך, בגין דמטרוניתא דילה דאיהו אורייתא קדישא סליק בפומך.

תקוין אחת עשרה

(זהו תקוין ל"א)

כִּיךָ פתח ואמר, בראשית, ברא שית, ואינון שית ימים ברא אלהי"ם מאי אלהי"ם ימא שביעאה, ורזא דמלה (קהלת א ז) כל הנחלים הולכים אל הי"ם, והי"ם איננו מלא. עלאין שמעו, וננין דרחשין פימא דאורייתא, עלה אתמר (תהלים קד כה) שם רמש ואין מספר חיות קטנות עם גדולות, וכלהו שאגין על טרפין, ושכינתא אתמר בה (משלי לא ו) ותתן טרף לביתה וחק לנערותיה, כל הנחלים דאזלין לימא הא שבע אינון, ואינון שבע נערות (דף קמח ע"א) הראויות לתת לה לאימא קדישא דאיהי בת שבע, ים אוקיינוס כלילא משבע ימים, ואמאי אתקריאת אוקיינוס, בגין דכל מיני מיא וננין ורחשין דלאו אינון דילה, ויתון לאעלא בה, איהי מקיא לון, ומתמן הם שבים ללכת, פגוונא דתיבת נח דלא הוה מקבלא ממינא אחרא, אלא מאלין דמיני קודשא בריך הוא, ובגין דא כל הנחלים דאינון תלמידי חכמים פלהו משתדלי באורייתא הולכים אל הי"ם, ובצעאן לאעלא לשכינתא, ואיהי לא מקבלא לון פגוונה, אלא

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מוזרה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבודו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיד מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחְמְתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיִּשׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלָיו. וַיְחוּם וַיְחַמּוּל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירָהוּ בְּצַל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידָהוּ. וּמִנְחַל עֵדֶנּוּ יִשְׁקָהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיְלֻוּהּ אֵלָיו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוּא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוּת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תִּנּוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מַעֲשֵׂיהָ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֶיהָ. וַיְלֻוּהּ אֵלֶיהָ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוּא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוּת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכנתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכנתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

זהר השבת

ויקהל
-שנה א' 22-

על ידי שמירת שבת יתקיים מאמר רבי שמעון בן יוחאי
"אלמלי משמרין ישראל שתי שבתות כהלכתן מיד נגאלים..."
שנאמר "והביאותים אל הר קדשי" (שבת ק"ח ע"ב).